

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Cdo/222/2019
Identifikačné číslo spisu:	8714208768
Dátum vydania rozhodnutia:	21.10.2020
Meno a priezvisko:	JUDr. Milan Ľalík
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2020:8714208768.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu W. N., nar. XX. F. XXXX, bývajúceho vo O. G., G. Y. XXX, zastúpeného JUDr. Máriou Faithovou, advokátkou v Reci, Hlavná 28, proti žalovaným 1/ mestu Poprad, so sídlom v Poprade, Nábrežie Jána Pavla II. 2802/3, IČO: 00 326 470, zastúpenému JUDr. Jozefom Beňom, PhD., advokátom v Poprade, Námestie sv. Egídia 93, 2/ FORESTER GROUP, a. s., so sídlom v Prahe, Míšeňská 67/10, Česká republika, IČO: 616 73 269, 3/ R. B. B., nar. XX. W. XXXX, bývajúcemu v B., I. B. X, Č. L., 4/ FORESTER RESIDENCE, s.r.o., so sídlom v Poprade, Podjavorinskej 3405/22, IČO: 36 770 183, zastúpeným JUDr. Barborou Miškovou Kubošiovou, advokátkou v Poprade, Košická 2624/32, o určenie vlastníckeho práva, vedenom na Okresnom súde Poprad pod sp. zn. 17 C 176/2014, o dovolaní žalovaných proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 22. mája 2019 sp. zn. 18 Co 156/2018, takto

rozhodol:

Rozsudok krajského súdu z r u š u j e a vec mu vracia na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1.1. Okresný súd Poprad rozsudkom zo 7. júna 2016, č. k. 17 C 176/2014-376,

(i) určil, že žalobca je výlučným vlastníkom nehnuteľností, a to

- pozemku parcely registra „C“ č. XXX/X o výmere 99 m² - ostatné plochy, zapísaného na LV č. X pre kat. úz. B.,

- pozemku parcely registra „C“ č. XXX/XX o výmere 5 m² - ostatné plochy, ktorá vznikla odčlenením od parcely č. XXX/X o výmere 16 m² - ostatné plochy na základe geometrického plánu č. 40/2014 z 30. júla 2014, zapísaného na LV č. XXXX pre N. úz. B.,

- pozemku parcely registra „C“ č. XXX/XX o výmere 27 m² - ostatné plochy, ktorá vznikla odčlenením od parcely č. XXX/X o výmere 40 m² - ostatné plochy na základe geometrického plánu č. 40/2014 z 30. júla 2014, zapísaného na LV č. XXXX pre kat. úz. B., a

- pozemku parcely registra „C“ č. XXX/XX o výmere 2 m² - ostatné plochy, ktorá vznikla odčlenením od parcely č. XXX/X o výmere 12 m² - ostatné plochy na základe geometrického plánu č. 40/2014 z 30. júla 2014, zapísaného na LV č. XXXX pre kat. úz. B.,

pričom geometrický plán č. XX/XXXX z 30. júla 2014 je neoddeliteľnou súčasťou tohto rozsudku;

(ii) určil, že zmluva o zriadení vecného bremena č. T. O. XX/XXXX uzatvorená medzi žalovanými 1/ až

4/ z 28. júna 2011 je neplatná;

(iii) žalovaným 1/ až 4/ uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania vo výške 1 444,87 eur k rukám jeho zástupkyne do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

1.2. Okresný súd po rozsiahlom dokazovaní dospel k záveru, že žalovaný 1/ nenadobudol vlastnícke právo k nehnuteľnostiam ex lege podľa zákona č. 138/1991 Zb. V konaní totiž nebolo preukázané, žeby v minulosti došlo k vyvlastneniu sporných pozemkov v súlade s vtedy platným stavebným poriadkom. Stavebným úradom v tom čase bol výkonný orgán miestneho národného výkonu, ktorý určila rada krajského národného výboru po vypočutí rady okresného národného výboru vyhláškou v úradnom liste. Žalovaný 1/ nepreukázal existenciu vyvlastňovacieho rozhodnutia vo vzťahu k predmetným pozemkom, ktoré by vydal kompetentný orgán v tvrdených troch etapách vyvlastňovacieho konania. Prvá z nich sa mala uskutočniť roku 1945. Z tohto obdobia existuje len zápis v pozemkovej knihe o možnom vyvlastnení pozemku, ak sa štát s podielovým spoluvlastníkom nedohodne. V druhej etape, ktorá mala prebiehať v roku 1956, žalovaný 1/ predložil rozhodnutie z 31. novembra 1956, vydané odborom pre výstavbu rady Okresného národného výkonu v Poprade. Toto vyvlastňovacie rozhodnutie však neobsahuje pečiatku orgánu, ktorý konal, podpis osoby, ktorá ho vydala, a neobsahovalo ani náležitosti rozhodnutia, ktoré malo obsahovať. Navyiac, zachovali sa len prvé dve strany rozhodnutia. V tretej etape, ktorá mala prebiehať v roku 1964, rovnako absentovalo rozhodnutie kompetentného orgánu, ktorým bol stavebný úrad podľa § 9 ods. 2 zákona č. 87/1958 Zb., pričom odbor výstavby a vodného hospodárstva nie je výkonným orgánom miestneho národného výkonu. Záverom teda zhrnul, že vyvlastňovacie rozhodnutie nemalo náležitosti podľa zákona, neobsahovalo doložku právoplatnosti, ani pečiatku orgánu, ktorý rozhodnutie vydal. V rozhodnutí bolo uvedené nesprávne číslo parcely XXX, pričom správne malo byť XXX/X a XXX/X. Rovnako nebola jasná výška náhrady za tieto vyvlastnené pozemky vo vzťahu k jednotlivým podielovým spoluvlastníkom. Rozhodnutie malo byť doručené F. J., namiesto toho bolo doručené p. J., s tým, že k dátumu 4. novembra 1964 F. J. nebol ešte právoplatným dedičom po F. J.Ö., ktorá zomrela XX. W. XXXX, no dedičské konanie sa skončilo až 11. novembra 1964 a právoplatne bolo ukončené 29. decembra 1964. Vyvlastňovacie konanie však nepripúšťalo konať s domnelými dedičmi. Preto okresný súd považoval toto rozhodnutie za nulité. Z toho dôvodu, že keď nebolo preukázané vyvlastnenie podľa dobových zákonov v troch etapách, nebolo možné, aby žalovaný 1/ nadobudol nehnuteľnosti zo zákona. Pokiaľ žalovaný 1/ nebol vlastníkom sporných nehnuteľností, tieto nemohol platne previesť do vlastníctva žalovaných 2/ a 3/ a nemohol ani zriadiť vecné bremeno v prospech žalovaného 4/, uzavrel okresný súd.

2. Krajský súd v Prešove na odvolanie žalovaných 1/ až 4/ rozsudkom z 22. mája 2019, sp. zn. 18 Co 156/2018, rozsudok okresného súdu potvrdil ako vecne správny a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. Dodal, že ak sa žalovaný 1/ mal stať vlastníkom predmetného pozemku na základe vyvlastnenia a následne mal tento pozemok získať aj v zmysle zákona č. 138/1991 Zb., tak nemôže obstať jeho ďalšie tvrdenie, že pozemok, ku ktorému už mal vlastnícke právo, následne vydržal. Vlastník veci totiž nemôže túto vec vydržať sám sebe. Nie je ani možné, aby tú istú vec vlastník nadobudol dvoma odlišnými nadobúdacimi titulmi. Ak žalovaný 1/ tvrdí, že vlastníctvo k spornému pozemku nadobudol zo zákona (zákona č. 138/1991 Zb. o majetku obcí), musel by preukázať v konaní vierohodným spôsobom, že ku dňu nadobudnutia účinnosti tohto zákona mal k predmetnej nehnuteľnosti právo hospodárenia bývalý Mestský národný výbor v Poprade. Podľa tvrdení žalovaného 1/ vyvlastňovacie konanie sporného pozemku malo prebiehať v troch etapách, pričom svoj nárok odvodzoval od skončenia druhej etapy vyvlastňovacieho konania v roku 1956 a rovnako od tretej etapy vyvlastňovacieho konania z roku 1964. V delimitačných protokoloch však sporný pozemok zaevidovaný nebol, rovnako vyvlastňovacie rozhodnutia neboli zaevidované ani v evidencii nehnuteľností.

Vo svetle týchto záverov neobstojí potom ani odvolanie žalovaných 2/ a 3/, keďže nadobudli svoje práva od nevlastníka. Argumentácia o ich dobromyseľnosti nadobudnutia vlastníctva neobstojí, pretože od nadobudnutia svojich práv v roku 2007, po podanie predmetnej určovacej žaloby, neuplynula zákonom stanovená lehota 10 rokov (§ 134 Občianskeho zákonníka).

Pokiaľ ide o žalovaného 4/, po určení vlastníctva v prospech žalobcu nemôže zostať v platnosti ani zmluva o zriadení vecného bremena. Preto okresný súd správne rozhodol o žalobe žalobcu vo vzťahu k žalovaným 2/ až 4/. Námietka pasívnej legitimácie žalovaných 2/ až 4/ v spore, vzhľadom na viaceré nároky podané v jednej žalobe žalobcom, nie je dôvodná. Ich vecná legitimácia (na strane žalovanej) bola

daná od začiatku sporu, keďže vo vzťahu k žalovaným 2/ a 3/ sa dotýka výrok súdu o určenie vlastníckeho práva a vo vzťahu k žalovanému 4/ výrok o neplatnosti zmluvy o zriadení vecného bremena medzi ním a žalovaným 1/.

3.1. Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu podali dovolanie všetci žalovaní.

3.2. Žalovaný 1/ prípustnosť a dôvodnosť dovolania vyvodzuje z ustanovenia § 420 písm. f/ a § 421 ods. 1 písm. a/ C.s.p., na základe ktorých žiada napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

Namietal, že nesprávnym procesným postupom súdov obidvoch nižších inštancií došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces tým, že tieto súdy nezistili riadne (úplne) skutkový stav veci, k vyhodnoteniu vykonaných dôkazov najmä predložených listín a rozhodnutí pristúpili svojvoľne a protirečivo a na ich základe dospeli k nesprávnym skutkovým zisteniam a chybnému právnomu záveru ohľadne vlastníckeho práva k predmetným nehnuteľnostiam.

Dovolať mal za to, že svoju dobromyseľnosť preukázal tvrdením, že s dotknutými pozemkami vždy nakladal ako s vlastnými. V meste Poprad prebehol prechod vlastníctva k mnohým nehnuteľnostiam bez toho, aby tieto boli zaevidované v delimitačnom protokole, ktorý nemal konštitutívny charakter rovnako, ako zápis v evidencii nehnuteľností.

Žalovaný 1/ zdôrazňuje, že nadobúdacím titulom, od ktorého odvodzoval svoje presvedčenie o tom, že sa stal vlastníkom predmetných nehnuteľností, je všeobecne záväzný právny predpis, a to zákon č. 138/1991 Zb. Pre tento svoj prezentovaný názor nachádza oporu i v ďalšom súdnom rozhodnutí, a to v rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 2 Cdo 271/2007 zo 16. decembra 2008: „...Pri posudzovaní oprávnenosti držby treba vychádzať zo zásady, že jej predpokladom je presvedčenie nadobúdateľa, že nekoná bezprávne, ak si určitú vec prisvojuje. Ide o psychický stav i jeho vnútorné presvedčenie, ktoré sa prejavuje aj navonok, a z ktorého možno vyvodiť, že sa dôvodne považuje za vlastníka veci. Medzi základné okolnosti, ktoré budú svedčiť o oprávnenosti držby veci, patrí aj okolnosť, ako vec nadobudol - či mu svedčí nejaký oprávnený nadobúdací titul. Subjektívny pocit držiteľa nemôže byť sám osebe podkladom pre vydržanie, ak nie je tento pocit vyvolaný okolnosťami objektívne nasvedčujúcimi oprávnenosti držby práva, na rozdiel od preukazovania vlastníctva nebude spravidla treba, aby vydržiteľ preukazoval platný právny dôvod nadobudnutia vlastníctva, ktorý môže byť základom pre zápis vlastníckeho práva do príslušného katastra nehnuteľností, ale postačí existencia takéhoto nadobúdacieho titulu (aj putatívneho), ktorý jeho vnútorné presvedčenie, že sa stal vlastníkom veci, dostatočne opodstatňuje...“.

Žalovaný 1/ počas celého konania pred okresným súdom ako aj pred odvolacím súdom konzistentne tvrdil, že nemal dôvod pochybovať o tom, že sa stal vlastníkom nehnuteľnosti prechodom podľa § 2 ods. 1 zákona č. 138/1991 Zb., a teda bol odo dňa účinnosti tohto zákona dobromyseľný, že k nehnuteľnostiam nadobudol vlastnícke právo prechodom z majetku štátu, ktorý ho nadobudol vyvlastnením.

V doplnku k dovolaniu tento žalovaný namietol aj neexistenciu pozemkov, ku ktorým súdy priznali žalobcovi vlastnícke právo.

3.3. Žalovaní 2/ až 4/ prípustnosť dovolania vyvodzovali predovšetkým z ustanovenia § 420 písm. f/ C.s.p., lebo odvolací súd vôbec nereagoval na nimi prezentované názory, vyplývajúce najmä z rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky (I. ÚS 549/2015, I. ÚS 151/2016, I. ÚS 460/2017), dotýkajúce sa dobromyseľného nadobúdania vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, čím zjavne porušil ich základné právo na spravodlivý proces.

Odvolací súd sa pri svojom rozhodovaní náležite nevysporiadal s argumentáciou žalovaných 2/ až 4/ v ich odvolaní proti prvoinštančnému rozsudku, vôbec neodkázal na ustálenú rozhodovaciu prax ústavného súdu vo vzťahu k ochrane dobromyseľného nadobúdateľa resp. ak sa od nej odklonil resp. ju nevzal do úvahy (čo nevzal), neodôvodnil tento odklon.

V tejto súvislosti žalovaní poukazujú na to, že nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia predstavuje nielen tzv. inú vadu konania, ale práve postup súdu, ktorým sa znemožňuje účastníkovi konania uskutočňovať jemu patriace procesné práva a porušenie práva na spravodlivý proces. Súčasťou práva na súdnu ochranu (práva na spravodlivý proces) je aj právo na určitú kvalitu súdneho konania, ktorej súčasťou je právo účastníka na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, ako aj z rozhodnutí ústavného súdu totiž vyplýva, že tak základné

právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, v sebe zahŕňajú aj právo na odôvodnenie rozhodnutia (II. ÚS 383/2006). Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu. Vády spôsobujúce zmätočnosť konania môžu nastať aj pri vydávaní rozhodnutia ako dôsledok absencie alebo nedostatku jeho podstatnej časti (záhlavia, výroku, odôvodnenia); zakladajú nepreskúmateľnosť rozhodnutia ako celku. Výdanie zmätočného a nepreskúmateľného rozhodnutia nemá svoje právne opodstatnenie najmä z hľadiska ústavou zaručeného práva účastníka na súdnu ochranu a spravodlivé súdne konanie. Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné a nie sú prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Ústavný súd vo svojej judikatúre opakovane zdôraznil, že nezávislosť rozhodovania súdov sa má uskutočňovať v ústavnom a zákonnom procesnoprávnom a hmotnoprávnom rámci. Jedným z princípov predstavujúcich súčasť práva na spravodlivý proces a vylučujúcich ľubovôľu pri rozhodovaní je aj povinnosť súdu presvedčivo a náležite svoje rozhodnutia odôvodniť. Na základe uvedených skutočností dovolateľa navrhli napadnutý rozsudok krajského súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie a zároveň priznať aj nárok na náhradu trov konania.

4. Najvyšší súd Slovenskej republiky preskúmal vec v zmysle ustanovenia § 438 a nasl. C.s.p. a dospel k záveru, že dovolania žalovanej strany sú nielen prípustné, ale i dôvodné.

5. Žalovaní vyvodzujú prípustnosť svojho dovolania predovšetkým z ustanovenia § 420 písm. f/ C.s.p., podľa ktorého dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

6.1. Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že súdy po vykonaní všetkých rozhodných dôkazov a ich vyhodnotení zistia riadne skutkový stav a po správnom výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo že by boli prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a tým aj podstatu práva na spravodlivý proces (IV. ÚS 252/04).

6.2. K porušeniu tohto práva tak môže dôjsť aj tým, že nižšie súdy nezaujímú žiadne stanovisko k predloženým rozhodnutiam ústavného súdu či najvyššieho súdu, alebo že zistenie skutkového stavu je *prima facie* natoľko chybné (svojvoľné), že by k nemu súd pri rešpektovaní základných zásad hodnotenia vykonaných dôkazov nemohol nikdy dospieť - ide o tzv. extrémny rozpor medzi vykonanými dôkazmi a skutkovými zisteniami (porov. I. ÚS 6/2018), alebo tým, že prijaté právne závery sú v extrémnom nesúlade s vykonanými skutkovými zisteniami resp. že z nich v žiadnej možnej interpretácii súdneho rozhodnutia nevyplývajú (porov. I. ÚS 243/07), alebo ak je výklad a použitie príslušných zákonných ustanovení v rozpore s princípmi ústavnosti a spravodlivosti.

6.3. V takýchto prípadoch podstatou dovolacieho prieskumu nie je prehodnocovanie skutkového stavu dovolacím súdom, ale kontrola postupu súdov oboch nižších inštancií pri procese jeho zisťovania a vyhodnocovania. Otázka, či súd pri zisťovaní a vyhodnocovaní skutkového stavu rešpektoval ústavno-procesné zásady, je otázkou procesnoprávnou, ktorá ako taká môže byť prezentovaná dovolaciemu súdu v podanom dovolaní ako prípustný a dovolený dovolací dôvod podľa Civilného sporového poriadku. Zároveň je potrebné dodať, že nesprávne zistenie skutkového stavu veci má totiž, ak súd aplikuje dôkladne hmotné právo, vždy vplyv na nesprávne právne posúdenie skutku, a preto takéto rozhodnutie súdu súčasne spočíva aj v nesprávnom právnom posúdení veci (porov. I. ÚS 6/2018, 4 Cdo 88/2019).

7. Najvyšší súd na úvod pripomína, že jedným zo základných atribútov právneho štátu a medzi jeho základné hodnoty patrí neodmysliteľne princíp právnej istoty (čl. 1 ods. 1 ústavy), ktorej neopomenuteľnou súčasťou je aj dôvera jednotlivca v rozhodovaciu činnosť súdov.

8.1. Súčasťou obsahu práva na spravodlivé súdne konanie je aj právo strany sporu na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne odpovie na všetky právne a skutkovo relevantné otázky

súvisiace s predmetom súdnej ochrany (§ 387 ods. 3 C.s.p.). Nerešpektovanie tohto kogentného ustanovenia nesporne zakladá prípustnosť a dôvodnosť dovolania (4 Cdo 125/2019).

8.2. Dodržiavanie povinnosti odôvodniť rozhodnutie má zaručiť transparentnosť a kontrolovateľnosť rozhodnutí súdov, a tak vylúčiť svojvôľu v tomto procese. V právnom štáte by nemali vzniknúť pochybnosti, či sa súd s určitou, druhou stranou výslovne prezentovanou otázkou zaoberal, či nie; odpoveď by mala byť zrejma z odôvodnenia súdneho rozhodnutia.

9.1. Vychádzajúc z uvedeného najvyšší súd dospel k záveru, že krajský súd v napadnutom rozsudku nezohľadnil citované východiská ochrany práva na spravodlivý proces, preto jeho prístup pri rozhodovaní o podanom odvolaní žalovaných proti rozsudku okresného súdu nemožno hodnotiť inak ako taký, ktorý odporuje obsahu základných práv zaručených v čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru. Krajský súd totiž na námietky žalovaných ohľadne ochrany dobromyseľného nadobudnutia vlastníckeho práva v zmysle citovaných rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky správne nereagoval, resp. ich do svojej vlastnej úvahy dôkladne nepremietol a nevysvetlil správne, prečo ich nepovažoval pre danú vec za relevantné.

9.2. Pokiaľ uviedol, že pre ochranu dobromyseľnosti sa vyžaduje kumulatívne aj 10-ročná nerušená držba predmetných nehnuteľností, bol tento záver krajského súdu chybný, vzťahujúci sa iba na inštitút vydržania, ktorého uplatnenia sa však žalovaní nedomáhali. Domáhali sa ochrany vlastníckeho práva na základe krytia ústavou zaručeného práva legitímneho očakávania, preto krajský súd musel rešpektovať princíp proporcionality, ktorý vyžaduje, aby zásahy do základného práva na legitímne očakávanie boli minimalizované na čo najnižšiu možnú mieru, čo sa nestalo. Nakoľko z hľadiska ústavnosti (zákonosti) odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu nemôže obstať, nezostalo najvyššiemu súdu, než len uzavrieť, že krajský súd porušil zákaz svojvôle a pravidla fair procesu, keď nerešpektoval vyššie uvedené základné práva žalovaných na legitímne očakávanie podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k dohovoru a v dôsledku toho im neposkytol ochranu ich právu na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

9.3. Pokiaľ krajský súd neposkytol ochranu dobrej viere žalovaných 2/ až 4/ a ich dôvere v štátne akty vo vzťahu k nadobudnutiu vlastníctva (vecného bremena) v uvedenom časovom období, porušil tiež ich základné právo na právnu istotu podľa čl. 1 ods. 1 ústavy.

10.1. Naviac krajský súd uvalil na žalovaného 1/ excesívne dôkazné bremeno. Žiadne skutkové okolnosti, ktoré už odzneli, nemožno totiž následne, ex post, preukázať s absolútnou istotou. Vždy pôjde o otázku určitej miery pravdepodobnosti. Absolútna istota je teda dôkazný štandard, ktorý nie je možné v súdnom konaní aplikovať, lebo by pri tom dôkazné bremeno prakticky nebolo možné uniesť.

10.2. Preto v sporoch, v ktorých časový odstup od rozhodnej skutočnosti podstatne prekračuje i vydržacie lehoty alebo lehoty skartačné, nie je namieste extenzívnym spôsobom spochybňovať, či otvárať záležitosti, ktoré pred mnohými desaťročiami založili právne vzťahy, čo platí rovnako pri spochybňovaní zákonosti správneho (administratívneho) rozhodnutia o vyvlastnení, vrátane postupu správneho orgánu v konaní, ktoré jeho rozhodnutiu predchádzalo, preto pokiaľ niekto tvrdí, že sa určité veci v dávnej dobe neuskutočnili, obvyklým či úradným postupom, je dôkazné bremeno o tom, že v danom prípade tomu tak nebolo, na ňom, teda na žalobcovi a nie žalovanom 1/ (tu v prípade pochybností platí zásada prezumpcie správnosti správneho aktu).

10.3. V rovine ústavnoprávnej platí, že v práve na spravodlivý proces obsiahnutá zásada „rovnosti zbraní“ v civilnom súdnom konaní všeobecne zahŕňa tiež rovnosť bremien, ktoré sú na strany sporu kladené a ktoré nesmú byť neprimerané, t. j. aby každá zo strán mohla obhajovať svoju vec za podmienok, ktoré ju, z pohľadu konania ako celku, podstatným spôsobom neznevýhodňujú vzhľadom k protistrane. Cieľom zásady rovnosti zbraní je potom dosiahnutie „spravodlivej rovnováhy“ medzi stranami sporu.

11. Z uvedeného vyplýva, že bol naplnený dovolací dôvod podľa § 420 písm. f/ C.s.p., preto najvyšší súd rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie s tým, že vyslovený právny záver je preň záväzný, pričom v novom rozhodnutí rozhodne aj o trovách pôvodného a dovolacieho konania (§ 449 ods. 1, § 453 ods. 3 a § 455 C.s.p.).

16. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.